SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

146. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, AUGUST 3, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 3-го СЕРПНЯ 1993. Ч. 146. РІК С.

Створено нові епархії

Львів (УНІАР). — Тут 27-го липня оприлюднено інформацію Синоду єпископів УГКЦ про створення чотирьох нових епархій. Раніше діяли три: Львівська, Івано-Франківська і Мукачівська. Створено: Тернопільську, яку очолив Владика Михайло Садрига, Бонську епархію очолив Михайло Колтун, Коломийсько-Чернівецьку очолив Владика Петро Василець, Самбірсько-Дрогобицьку — покищо не очолив ніхто.

З'явилася нова епархія і в УПЦ КП. Згідно з ухвалою Священного Синоду поділено Хмельницьку епархію на Кам'янець-Подільську і Хмельницьку. Їх очолили правничі архиєреї Кам'янець-Подільський і Городоцький архиєпископ Никанор та Хмельницький і Шепетівський єпископ Антоній.

Новопризначені архиєреї зустрілися з представником Президента в області Євгеном Гусельніковим, який розповів про соціяльно-економічну і політичну ситуацію в реґіоні та про стан державно-церковних відносин, а також висловив свої пропозиції щодо подальшої координації зусиль громадських і релігійних організацій для духовного відродження, оздоровлення моральної атмосфери та поширення благодійної діяльности.

Чужоземні делеґації відвідують Україну

Київ (УНІАР). — Тут 28-го липня у Міністерстві Закордонних Справ відбулася пресова конференція віцеміністра закордонних справ Австрії Вольфґанґа Шалєнберґа, під час якої він розповів про результати своєї візити в Україну. Він зазначив, що під час зустрічей з міністром закордонних справ України Анатолієм Зленком, віцепрем'єр-міністром Миколою Жулинським та іншими офіційними особами обговорено широке коло питань щодо двосторонніх відносин між Україною і Австрією. Зокрема, питання інтеграції обидвох держав до Европейської економічної спільноти, безпеки атомових електростанцій, торгово-економічної співпраці. Порушувалося питання перевезень по Дунаю та втрат, які понесли обидві держави в наслідок дунайського ембарґо. Домовилися найближчим часом наладнати повітряне сполучення між Віднем і Одесою. В. Шалєнберґ запропонував готувати молодих українських дипломатів у Віденській дипломатичній академії.

В столиці України перебуває також делеґація китайського парляменту на чолі із заступником голови Комітету зовнішніх справ Яном Дженом. Китайські гості відвідали київське виробниче об'єднання „Електорнмаш", яке вже протягом 10 років працює за умов повного самофінансування і господарського розрахунку, але свою продукцію продає лише країнам СНД. Нині вони шукають виходу на міжнародний ринок, в тому числі і на китайський. Заступник міністра закордонних справ України Микола Макаревич обговорив з членами китайської делеґації питання поширення співпраці між обома країнами.

Група студентів та викладачів Еразмуського університету з Роттердаму, Голляндія, протягом двох тижнів знайомилися з працею промислових підприємств Києва і Львова, відвідавши близько 50 підприємств.

Результатам цих досліджень був присвячений симпозіюм „Передача знань", який відбувся в Інституті державного управління та самоврядування при Кабінеті Міністрів України.

В УКРАЇНІ ВІДЗНАЧЕНО ДЕНЬ СВ. ВОЛОДИМИРА

Київ (УНІАР). — Тут 28-го липня у день св. Володимира пройшли врочистості з приводу вшанування пам'яті рівноапостольного великого князя Володимира. Біля пам'ятника на Володимирській гірці та в усіх храмах столиці України відправлені Святі Літургії. На храмове свято до Володимирського собору прибули митрополит Філарет і митрополит Володимир (Романюк). Вони очолили Службу Божу і привітали вірних зі святом.

Проте на території Печерської Лаври у цей день відбулися організаційні збори сумнівного громадського об'єднання „Братство Володимирів". Запрошені представники різних віровизнань, політичних партій та громадських організацій їхні установчі збори проігнорували. Пояснюється це тим, що засади, на яких створено братство протирічать як церковним канонам, так і загальнолюдським моральним нормам. Ідейний керівник братства Володимир Чаплинський під схвальні вигуки групи організаторів проголошував гуманні ідеї єднання, співпраці, духовного відродження поряд із закликом „взяти владу в свої руки", „розкуркулити багатіїв", „поділити всі блага порівну". У статуті „Братства Володимирів" — документі плутаному і незрозумілому — йдеться про необхідність „змінити духовний і морльний світогляд молоді". На зборах щедро цитували проклямації Свідків Єгови, і кияни запитують одні в одних, чому це зібрання проводилося в день св. Володимира і на території Києво-Печерської Лаври.

Українська горілка виходить на американський ринок

Вашінгтон (С. Набока). — Тут 23-го липня в одному з ресторанчиків неподалік Капітолю відбулася презентація першої української горілки, що днями з'явиться на американському ринку.

„Житомирська ювілейна", яку збираються продавати в Америці — досить м'яка і трохи присмачена духмяними травами, а отже, як вважають представники фірми, які від двох років готувалися до цього дня, матиме добрий попит. Картер Андрес з Вашінґтону та Феліск Старовойтов з Житомира, засновники підприємства мають у плянах побудувати новий завод, що вироблятиме у Житомирі „Житомирську ювілейну".

У презентації взяли участь представники української громади з Вашінґтону, місцева преса та молодь.

Американський журнал інформує про львівський науковий світ

Джерзі Ситі, Н.Дж. — В журналі, що його видає у Вашінґтоні Рада міжнародної виміни і наукових дослідів із країнами Східньої Европи за травень-червень вміщена інформативна стаття д-ра Бориса Ґудзяка, який працював над науковими дослідами в Україні саме з доручення згаданої ради як дослідник Українського Наукового Інституту в Гарварді. Роблячи розшуки над матеріялами для своєї праці про підпільну Українську Католицьку Церкву 1946-89 років в Україні, д-р Б. Ґудзяк інформує про практичні перешкоди розвитку наукових установ у Львові в останніх двох роках, передусім про труднощі в публікаціях з огляду на економічну кризу. Він подає, однак, що УГКЦ відновляє Богословську Академію осінню 1993 року і це допоможе у поважних працях у ділянці релігії. Він також вираховує інші наукові установи, які працюють або продовжують свою працю у Львові. Першим він називає Інститут для Українських Студій під проводом проф. Ярослава Ісаєвича, який тепер проходить переорганізацію і має в плянах видавати історичний журнал „Ікона" і журнал „Україна".

Наукове Товариство ім. Шевченка під проводом Олега Романіва має 12 секцій, з яких одна займається проблемами історично-філософічними і її веде Ярослав Дашкевич, та відбуває місячні семінари. НТШ ви-

(Закінчення на стор. 3)

МОЛДАВСЬКА ОПОЗИЦІЯ ВИСТУПИЛА ПРОТИ УЧАСТИ В СНД

Кишинів. — В четвер, 29-го липня, напередодні відкриття сесії парляменту Молдови, Народний Фронт республіки розгорнув активну антиурядову кампанію. Вона спрямована проти президента Мірчі Снігура і прем'єр-міністра Андрія Сангелі, які запропонували депутатам ратифікувати мінські домовлення.

„Ратифікація документів про приєднання Молдови до Співдружности Незалежних Держав означає зраду батьківщини і відмову від її незалежности", — говориться в оприлюдненій заяві Народного Фронту. В ній також підкреслюється, що в Молдові стали надміру діяльними антинаціональні сили, які мають намір повернути республіку в імперію. Рада Народного Фронту вважає, що вся відповідальність за наслідки ратифікації і повернення Молдови у вчорашню „тюрму народів" падає на президента М. Снігура і на тих депутатів, що „проголосують за смертельний для нашої свободи документ".

Демократи не можуть прийти до згоди щодо бюджету

Вашінгтон. — Сенатори і члени Палати Репрезентантів, які входять до складу погоджувальної міжпалатної бюджетної комісії, виробляють компромісовий плян затвердження бюджету. Тим часом серед законодавців-демократів почалися чергові суперечки, які можуть зробити безсенсною працю комісії і зірвати пляни Адміністрації, яка розраховує, що бюджет буде затверджений до серпневих парляментських вакацій.

Сенатор Дейвид Борен, демократ з Оклагоми, заявив, що не може підтримати додатковий плян на бензину, що його запропонував Президент. Д. Борен пригрозив, що буде голосувати проти проєкту бюджету, представленого Президентом. Член Палати Репрезентантів, демократ з Луїзіяни Билл Тозин, виступаючи перед своїми виборцями, запевнив їх, що він ні в якому разі не буде голосувати за підвищення федерального податку на бензину.

На думку частини коментаторів, це не що інше, як політичні маневри з метою добитися на переговорах у міжпалатній комісії пільг, вигідних їхнім стейтам і виборчим округам. Однак якщо сенатори-демократи і їх однопартійці у Палаті Репрезентантів виконають свої погрози, президентський проєкт бюджету може не пройти при голосуванні на спільному засіданні двох палат. Коментатори нагадують, що проєкт був прийнятий у Палаті Репрезентантів з перевагою всього на шість голосів, враховуючи і голос Б. Тозіна, який тепер погрожує перейти у табір опонентів, а в Сенаті лише голос віцепрезидента Ала Ґора вирішив долю бюджету в користь Адміністрації.

Проти проєкту бюджету в його теперішньому вигляді, тобто з новим податком на бензину, голосували всі без вийнятку законодавці-республіканці. Розкольницькі дії демократів ставлять під сумнів майбутнє проєкту на спільному засіданні.

ДЕПОРТАЦІЯ І. ДЕМ'ЯНЮКА З ІЗРАЇЛЯ ВІДКЛАДЕНА

Єрусалим, Ізраїль. — У неділю, 1-го серпня, Верховний суд Ізраїля несподівано дав розпорядження затримати в країні Івана Дем'янюка.

Три дні тому той же суд зняв з І. Дем'янюка обвинувачення в тому, що в роки Другої світової війни він служив сторожем у нацистському концтаборі в Треблінці, в'язні якого прозвали І. Дем'янюка за особливу жорстокість „Іваном Ґрозним". Суд також постановив, що Дем'янюк повинен покинути Ізраїль, куди його свого часу депортували зі ЗСА, позбавивши американського громадянства. Український Уряд заявив, що дозволить Дем'янюкові повернутися на батьківщину, де він не був від 1942 року.

У неділю Верховний суд постановив, що Дем'янюк повинен бути затриманий в країні ще на 10 днів, щоб прокуратура могла розглянути питання про порушення проти нього нової кримінальної справи. Залишається відкритим питання, чи не винний Дем'янюк в інших злочинах проти людства, скоєних в роки Другої світової війни. Це рішення було прийняте під тиском активістів з числа жидів, що пережили катастрофу, і членів крайньо правого руху Ках, які вважають, що прокуратура повинна вияснити, чим займався Дем'янюк, працюючи сторожем у конц таборі Собібор.

Представник тюрми, в якій перебуває Дем'янюк, розповів, що коли в'язневі сказали, що він залишається за ґратами ще на десять днів, Дем'янюк попросив кілька таблеток на успокоєння і почав розпаковувати валізу, яку приготував для від'їзду в Україну.

МВФ надав Білорусі перший кредит

Вашінгтон. — У четвер 29-го липня, Рада управників Міжнародного валютного фонду вирішила надати Білорусі кредит в обсязі до 98 міл. дол., „з метою підтримки економічних і фінансових програм". Тим самим відкрито дорогу для здійснення першого проєкту МВФ в республіці, яка стала його членом у липні 1992 року.

Кредит виділено для Білорусі в рамках Фонду системних перетворень, створеного три місяці тому спеціяльно для сприяння ринковим реформам в нових незалежних державах колишнього Совєтського Союзу. Надані на один рік кошти білоруський уряд повинен використати для зменшення щомісячної інфляції з 30 до 5 відсотків, покращання платіжного балянсу і стримання темпів занепаду виробництва так званого валового внутрішнього продукту. Передбачається, що Мінськ зможе виконати ці вимоги в першу чергу за рахунок суворішої контролі над кредитною експансією і встановлення більш реалістичних банківських відсотків.

Якщо Білорусь успішно продовжуватиме здійснення економічних реформ, то для неї буде відкрито і другий кредит. Якщо ж республіка, як це вона нещодавно дала до зрозуміння керівництву МВФ, прийме додаткову, більш радикальну ринкову програму, Фонд є готовий надати для неї великомаштабний кредит.

„Мусимо спільно боротися зі злочинністю в Україні!"

Джерзі Ситі, Н.Дж. (О. Кузьмович). — Полковник Ігор Раковський, відомий кримінолог, який працює з відділом оборони і справедливости в ЗСА, у боротьбі з наркоманією і зорганізованою злочинністю, повернувся саме із двомісячного перебування в Києві, де він на запрошення доцента катедри теорії та практики Української Академії Внутрішніх Справ давав лекції для працівників кримінальної міліції.

І. Раковський під час інтерв'ю в „Свободі"

Вперше маємо нагоду розмовляти з людиною, яка пізнала одну із найгірших болячок молодої української держави, а саме — зорганізовану злочинність, таки сказати б „з першої руки", працюючи із українською міліцією та з тими, що вишколюються в цій відповідальній ділянці.

— Українська міліція працює важко, щоб зменшити випадки злочинности і стримати, разом із Службою Безпеки зорганізований „наїзд" на Україну торгівців наркотиками, молодих злочинців та різного рода зорганізованих добре мафій. Треба, однак, щоб населення мало до них справжнє довір'я і щоб не старалося і їх підкупити, як це діється у всіх майже ділянках життя, — вияснює нам І. Раковський.

— Добре, а чи не обороняють міліцію та Службу Безпеки закони, які дають їм сили діяти відповідно до них?

— На жаль так воно не є, бо законів в тому напрямі поборювання зорганізованої злочинности ще не схвалено: ідуть постійно дискусії, але рішення у введення в життя досі немає. Ось, на приклад, немає закону, що на вулиці не можна міняти валюту і це відбувається постійно та розуміється із різними шахрайствами. Але це нічого в порівнянні із продажею наркотиків чи іншими злочинствами.

І. Раковський розповідає на наше прохання про цілу систему науки в Академії, яка вишколює за чотири роки інтенсивного навчання старшин міліції і побудована на зразок університету з різними курсами в ділянці кримінал огії і права. Він з великим признанням так для студентів, яких є понад 3,000 як і для викладачів, а вже, зокрема, для начальника Академії генерал-майора Віталія Розенка. І. Раковський викладав про боротьбу з наркоманією і торгівлю наркотиками і це викладав українською мовою, на яку всецілo переходить Академія із першого серпня цього року. Але вже тепер переводить навчання на українську мову сам генерал В. Розенко та його права рука полковник Іван Козаченко, як і доцент Анатолій Грищенко. Під таким проводом рівень випускників є дуже гарний та збуджує

(Закінчення на стор. 3)

М. РУДЕНКО В НЮАРКУ

Нюарк, Н.Дж. — Відділ Української Американської Координаційної Ради у Нюарку, Н.Дж., влаштовує зустріч з лавреатом Державної премії України ім. Т. Шевченка, письменником, колишнім дисидентом і політв'язнем Миколою Руденком, який приїхав на візиту з України. Зустріч відбудеться у четвер, 5-го серпня, о год. 7-ій вечора в приміщенні церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.

У СВІТІ

В ЧЕТВЕР, 29-ГО ЛИПНЯ, керівники ворогуючих боснійських сторін досягнули в Женеві угоди про припинення вогню. Про цей перший конкретний вислід переговорів повідомив офіційний представник Конференції Европейської спільноти в питаннях колишньої Югославії Джан Мілз.

ПРАВЛІННЯ НІМЕЦЬКОГО Центрального банку на своєму останньому перед місячною перервою засіданні відмовилося зменшувати відсоткову ставку на позички. У висліді французький франк і датська крона значно впали в ціні. Спостерігачі передбачають, що може дійти до виходу франка і крони з европейського механізму обміну валют і остаточного зруйнування европейської валютної системи.

ДЕРЖАВНИЙ МІНІСТЕР Туреччини Ілдирим Актуна повідомив, що уряд країни має намір „покласти край терористичній діяльності курдів" на півдні і південному сході Туреччини протягом цього року. Чисельність вояків спеціяльних антитерористичних підрозділів, які ведуть збройну боротьбу з бойовиками Курдської робітничої партії, буде збільшено з 2,800 до 15,000 осіб.

ГЕНЕРАЛЬНА АСАМБЛЕЯ ООН на черговому пленарному засіданні прийняла князівство Андора у члени Організації Об'єднаних Націй. Европейська карликова держава, населення якої складає лише 8.000 осіб, стала 184-им членом ООН.

КУБИНСЬКИЙ УРЯД МАЄ намір запровадити порядок швидшого розгляду прохань щодо в'їзних віз для американців кубинського походження. Дотепер вони чекали місяцями, а то й роками дозволу відвідати свої родини на Кубі. Новий порядок передбачатиме погодження справи в межах двох тижнів. Туристам також буде дозволено ввозити на кубу будь-яку кількість західньої валюти.

БРАЗИЛІЙСЬКИЙ УРЯД прийняв рішення притягнути до судової відповідальности поліціянтів, причетних до вбивства сімох бездомних дітей в Ріо-де-Жанейро минулого тижня. Про це повідомив у своєму листі тимчасовий міністер закордонних справ Бразилії Селсу Анорім, адресованому Міжнародній Амнестії.

НІМЕЦЬКЕ НАУКОВЕ Видавництво Академ і Ферлаґ видало книжку „Хаос катастрофи і самоорганізація в соціяльних системах". Вона містить праці міжнародної конференції в питаннях моделювання соціяльно-економічних та політичних процесів, яка недавно відбулася в Києві з участю провідних европейських центрів математичних методів системної аналізи складних суспільних організмів.

В АМЕРИЦІ

У ВАШІНҐТОНІ МИНУЛОГО тижня суддя Люї Фріі, номінат президента Билла Клінтона на становище директора ФБІ, розпочав свої зізнання перед Сенатською юридичною комісією, яку дуже скоро спромігся скликати її голова сенатор Джозеф Байден мол. Номінат заявив перед комісією, що його найважливішою функцією на становищі директора ФБІ буде зорганізувати якнайбільшу кількість рекрутів з різних етнічних походжень громадськости ЗСА. Він уважає, що різноманітність серед аґентів ФБІ є конечністю у нашому сьогоденні. Суддю Л. Фріі, якому тільки 43 роки, номіновано вісім днів тому, але сенатор Дж. Байден сказав, що його кандидатуру Сенат напевно схвалить ще перед своїми вакаціями, які починаються 6-го серпня.

СЕНАТСЬКА ЮРИДИЧНА комісія одноголосно схвалила минулого тижня кандидатуру судді Рут Бейдер Ґінсбурґ на становище 107 судді Верховного суду ЗСА. Її затвердження на цю посаду Сенатом, на думку аналітиків, відбудеться без всяких перешкод, ще цього тижня.

У ЧЕТВЕР, 29-ГО ЛИПНЯ, у Вашінґтоні офіційним церемоніялом розпочато будування пам'ятника жінкам загиблих у В'єтнамській війні, а їх нараховують 11,500. Незважаючи на те, що організаторам бракує приблизно один міл. дол., щоб закінчити пам'ятник, який зображуватиме у бронзі три жінки-медсестри, які допомагають воякові, вони сподіються, що відкриття таки відбудеться в листопаді ц.р.

ЗГІДНО З ТВЕРДЖЕННЯМИ Сі-Ай-Ей, кастровська Куба тепер терпить найгірші економічні злидні та політичну нестабільність за останні 30 років. Реферуючи справу Латинської Америки перед Сенатською комісією для справ розвідки, Браєн Лателл, старший аналітик Сі-Ай-Ей, заявив, що *уряд президента Кастро є в розпачі*. Урожай цукрової тростини дуже поганий і не дає прибутків, приходиться імпортувати найконечніші продукти, половина робітників без праці, все це спричинює проблеми до виникнення поважних захворювань включно.

ПРЕЗИДЕНТ БИЛЛ КЛІНТОН заявив минулого тижня, що на становище амбасадора ЗСА до Ямайки пропонуватиме колишню конґресменку з Ню Йорку, негритянку Ширлю Чісолм, яку він назвав „справжньою піонеркою американської політики". Ш. Чісолм є членом Демократичної партії. У 1972 році вона була першою жінкою і першою особою чорної раси, що кандидувала на президента ЗСА. Хоча вона признає, що її кандидатура була радше символічною, ніж реальною, але вона уважала, що хтось повинен був це зробити.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Subscription 1 year — $40.00 6 months — $22.00 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00 Change of address — $1.00 Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to:
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302
Tel (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00 на півроку — $22.00 на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і money orders виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City N.J. 07303

Новий рубель і стара авантура

У минулому тижні Москва й інші міста Росії стали знову ареною вуличних демонстрацій. Цим разом причиною став несподіваний розпорядок Центрального банку у Москві, за яким усі гроші, видруковані перед 1993 роком з днем 2-го серпня ц. р. втратять свою вартість. До того часу власники готівки можуть виміняти її на ,,нову" валюту, але найвище до суми 35,000 рублів. Усі заощадження громадян у банку будуть терміново заморожені.

Ми тут, в Америці, могли оглядати на телевізійних екранах бурхливі сцени у Москві: люди були страшенне схвильовані і зажурені, бо пересічний російський громадянин не думає категоріями економіста, який у такій реформі Центрального банку у Москві бачить засіб приборкання несамовитої інфляції, спричиненої видрукуванням невірогідного числа рублів, що їхня вартість у відношенні до долярів паде з-дня на-день.

Президент Росії Боріс Єльцин перервав літній відпочинок, вернувся до Москви і після бурхливих розмов з членами уряду та директором Центрального банку проголосив ,,указ", за яким підвищив суму рублів, що їх можна виміняти, та значно продовжив термін такої виміни. У російських газетах появилася версія, що той первісний розпорядок Центрального банку був вислідом політичної змови проти Єльцина, щоб скомпромітувати його в очах мас народу. Історія Росії доказує, що там ,,усе можливе" і тому не можна виключити, що тут дійсно затіяно політичну авантуру під маскою фінансової реформи.

До цієї історії можна підходити з різних аспектів. Перш за все — це цікаве суто-російське явище, що раз-у-раз порушники ладу використовують неприсутність голови держави у Москві для спроби перевороту. Коли Микита Хрущов був на літньому відпочинку на Криму — Леонід Брєжнєв використав нагоду для обвинувачення його, Хрущова, в ,,економічному саботажі" та скинути його з влади. (До речі: Хрущов під час перебування в Америці за президентури Д. Д. Айзенгавера захопився американською кукурудзою і рішив прищепити її на цілинних землях Росії. Експеримент не вдався, бо піскуватий ґрунт не прийняв американської кукурудзи і це коштувало Хрущові влади, — за Сталіна були б його розстріляли). Коли Міхаїл Ґорбачов був на літній відпустці в Ялті — його особисті й політичні приятелі затіяли у Москві змову, яка перейшла до історії як невдачний путч сталіністів. Коли Єльцин був на конференції ,,Великої сімки" у Токіо — ворожий йому парлямент у Москві прийняв в домі авантурницьку резолюцію про приналежність до Росії Севастополю. І тепер знову ту валютну реформу переведено під час неприсутности Єльцина у столиці. Але в обох тих наведених випадках Єльцин проявив відвагу і рішучість — він не вагався наtаврувати парлямент за резолюцію про Севастопіль (,,Що ви хочете? Війну з Україною?!) і тепер натаврував Центральний банк Росії.

Випуск нової валюти, ,,нового рубля", та замір виключити з обігу маси безвартних рублів — хоч викликав хаос, усе ж був спробою припинити дику інфляцію. В Україні не бачимо дотепер ніякої такої чи іншої спроби. І Президент України Леонід Кравчук — при всіх своїх прикметах репрезентанта державности України — не має тієї прикмети лідера, що її має Єльцин: рішучість, відвагу йти на прю, відвагу виступити проти власного уряду і власного директора Центрального банку, хист використати авторитет своєї президентської влади. При всій пошані до Леоніда Кравчука і при всьому признанні історичної ролі, яку він відіграв — його м'якість і нерішучість — поважна хиба.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція.*

В. Трембіцький

ДИПЛОМАТИЧНА НЕЛОГІЧНІСТЬ

I

Читаємо вже кілька місяців різні статті із завваженнями в справі неясності в уживанні нашими дипломатами титулів посла у відношенні до амбасадора. І якось ніхто з дискутантів не міг досі точніше з'ясувати зрізничковання між послом та амбасадором в дипломатичному престижевому розумінні. Сама вимога мати нам амбасадора, а не посла, не є зрозумілою розв'язкою цієї проблеми. Замало хотіти...

Відомо, що досі наші посли в закордонній службі не мають титулів амбасадорів. Їх титулятура звучить: ,,Надзвичайний і Повноважений Посол України". Так оформлені їх дипломатичні українськомовні візитівки. Виїмком є титулятура нашого амбасадора до Організації Об'єднаних Націй, раз цей термін був встановлений рішенням ООН ще в 1945 році для усіх державних репрезентантів до цієї світової організації.

З історичного боку у відношенні до 1918/20-их років, коли вперше вирішувалось це важливе питання Радою Міністрів УНР та Української (Гетьманської) Держави, мені було зрозумілим, чому маємо нині послів, а не амбасадорів. Беручи до уваги низку труднощів в 1918 році, навіть в ситуації існування такої особливости при владі в Українській Державі, як: ,,Його Світлість Високодостойний Гетьман Всієї України" (у відношенні до Павла Скоропадського) як свого роду монарха чи авторитетного автократа в Україні, амбасадорів Україна не мала.

У 1918/20 роках авторитетний дипломатичний ступінь амбасадора загально прислуговував перш за все дипломатичним репрезентантам імперіяльних потуг з прямими взаємними амбасадорів цісаря до царя (Росії) чи до султана Туреччини при надзвичайній важливості цих держав світового значення. Усі інші держави мали в дипломатичному світі акредитованих послів навіть від малого розміром царства Болгарії чи королівства Румунії й Сербії.

Виходячи з такого положення з метою нашій громадськості зрозуміти, чому Україна має знову послів, а не амбасадорів, була поміщена моя аналіза цього питання під заголовком: ,,Дипломатична титулятура в практиці" в ,,Українських Вістях" в ч. 12 за 21-ше березня.

Ішлося про те, щоб наша громадськість зрозуміла в загальному дипломатичну титулятуру взагалі й у пристосованні до ситуації в українській державі при намаганні бути в найкращому положенні при неможливості тоді ще мати амбасадорів при троні цісаря німецького чи австро-угорського ,,цісаря та короля". Це було чимсь на перший погляд нелогічним, коли в Києві мали резиденції амбасадори Райху та від австро-угорської династії Габсбургів, а у Відні чи Берліні мали бути лише українські посли.

Щоб хоч підняти авторитетність українських послів при дворі цісаря чи монарха з европейською престижевістю, рішенням Ради Міністрів Української Держави 1918 року, послам щоб хоч як бути в близькості достойности амбасадора, додано ступінь ,,першого розряду". Наша амбасадорська відсутність була мотивована молодістю від кількамісячного існування, неісторичністю в бездержавності на протязі 264 років, не маючи через це титулу ,,історичної нації", щоб могла Україна стати зразу співчленом особливого гурту держав із 47,000.000-им населенням в січні 1919 року, Україна була територіяльно четвертою по величині державою в Европі із всеевропейським значенням. Врешті були ще інші причини в тому питанні, а це тодішня політична нестабільність України через ворожість Антанти, союзником якої була Велика Росія, якій Антанта була зобов'язана бути хоч правнооборонним протектором (від 1917 року) відносно територіяльної неподільности. В дійсності імперія розпалась в 1917/18 роках на 20 державних одиниць з Росією включно.

Якщоб не совєтська інвазія на Україну вже від грудня 1918 року, в короткому часі тодішня 47,000.000-мільйонова Україна змогла б увійти в амбасадорський привілей, набути ферджавну важливість. Це сталося щойно від 24-го серпня 1991 року. Незважаючи на факт існування іще нестабільности в економічному розумінні тимчасового характеру через злам совєтської системи, хоч живою є далі імперська ідея Москви бути в межах старого СССР завдяки союзності нині Росії із З'єднаними Стейтами Америки, як силової підтримки для відродження її як історичної імперії в старому російському розумінні з-перед 75-ти років.

Так ось прочитавши вияснюючу статтю Ярослава Войтка, другого секретаря посольства України в ЗСА п. з. ,,Звикаймо до слова 'посольство' на сторінках ,,Українських Вістей" ч. 23 за 6-го червня, виявилось, що немає уже опозиції західніх держав до вживання амбасадорської титулятури Україною (як це існувало в 1918 році), значить все в порядку. Можемо мати акредитованих амбасадорів як держава величиною за територією та населенням Італії чи Франції та 2) маючи в Києві в більшості дипломатів з титулами амбасадорів.

Закінчення буде.

Юрій Стефанівський,
Львів

Пам'яті жертв Великого голоду присвячується

Десятки років про чи не найбільший у своїй цинічній нелюдяності та жорстокості в історії людства злочин, вчинений Москвою проти українського народу в 1932—1934 роках, мовчали. Мовчали не лише на території колишнього Совєтського Союзу, де під пресією офіційного червоно-коричневого терору про голодомор, улаштований злочинними ВКП (б) — КП СС — КПУ в Україні, взагалі небезпечно було навіть згадувати. Мовчали, як мовчать і досі, у так званому вільному світі, який ніколи не був вільним від страху і запобігливого догоджування перед російським імперіялізмом.

Не було чути протестів проти голокостів 22—24, 32—34 та 47 років в Україні, коли існував СССР, не чути і тепер, після розпаду червоного монстра, вимог Вашінгтону, Лондону, Парижу, Берліну, Риму чи Токіо проведення нового Нюрнберзького процесу над комуністичним режимом і комуністичною ідеологією за злочини, вчинені ними проти людства, які за маштабами і жорстокістю значно перевищують злочини нацистів. Там, схоже, і досі вбачають у Співдружності Незалежних Народів (СНД) дещо підлякований ерзац імперії і надають безоглядну підтримку Росії, яка ще не позбулася (і, дай Бог, щоб взагалі колись позбулася) імперських амбіцій.

Захід Заходом, а наші трагедії повинні боліти і найбільше болять нам самим. Цей рік — рік 60-річчя Великого голоду 1933 року, який за кількістю жертв перевищує ґеноцид Туреччини щодо вірменів і жидівський голокост. Вимога народу України належно візначити трагічну дату, попри відповідні розпорядження Президента нашої держави Леоніда Кравчука та її Уряду, зустрічають відчутний опір на верхніх рівнях влади у Києві та східніх реґіонах. Змагаючись за відміну заборони організатора і виконавця злочинів червоного режиму в Україні, реґіонального відділу КПСС на наших землях — КПУ, теперішні можновладці, а недавні компартійні ,,ляйтери" усіх рівнів, небезпідставно побоюються, що це відзначення перетвориться у відкритий суд над головним злочинцем — партією комуністів і усіляко намагаються перешкодити його проведенню.

Заки політики дискутують, які саме заходи проводити, а мистці-скульптори — чи ставити пам'ятники жертвам Великого голоду, першими своє вагоме слово сказали українські композитори та виконавці, які провели 23—27-го квітня у Львові цикл конкурсних концертів під гаслом ,,Пам'яті жертв голодомору — композитори України".

Конкурс музичних творів, присвячений жертвам московсько-большевицького геноциду в Україні, заініційований і зафундований подружжям композиторів-українців із З'єднаних Стейтів Америки Іванною та Мар'яном Коцями став вже традиційним і проводиться втретє, його твори-переможці лунали на фестивалі ,,Київ-мюзик-фест-92". У цьому році проходив в концертній залі ім. Станіслава Людкевича Львівської філармонії і зібрав не абиякі творчі сили. У концертах лунали переважно твори нові і досі незнайомі слухачам. Конкурсантами стали майже тридцять композиторів із усіх реґіонів нашої держави, представники різних поколінь. На рівних змагалися патріярх української музики Микола Колесса із своїм учнем Мирославом Скориком та його вихованцями Володимиром Зубицьким, Олександром Козаренком, Ганною Гаврилець та іншими. До програми були включені також зразки української клясики: ,,Заповіт" С. Людкевича, стихар невідомого українського композитора XVII сторіччя ,,Плачу і ридаю" та дві народні пісні в обробці Миколи Колесси.

Різні за способами розкриття теми та жанрами твори об'єднувало те, що серед них майже не було слабких чи невиразних. Особливо запам'ятались молоді автори Ганна Гаврилець (,,Лементо"), Юрій Ланюк (,,Соната чекання") та Олександр Козаренко (,,Концерт — штюк" для клявіру, флейти та струнних). Знову підтвердили високий фаховий і творчий рівень визнані авторитети Валентин Бабік (,,Плач і молитва"), Мирослав Скорик (Симфонічна поема ,,1933") Євген Станкович (,,Єктенія заупокойна" та камерна симфонія для флейти і струнних). Сильне емоційне враження, аж до морозу по шкірі, справили на слухачів монолог-кантата ,,Роздум" Олександра Красотова та твір Івана Кара-

(Закінчення на стор. 4)

Іван Кедрин

МІЛЬЙОНИ НОВИХ РОБІТ НА ПАПЕРІ

Згідно з комунікатом авторитетного пресового агенства Ассошієйтед Пресс Уряд президента Клінтона відновив під кінець минулого тижня свою пропаґандивну кампанію із запевнюванням, що економічний плян Президента створить 1996 року 8 мільйонів і 300,000 нових варстатів праці. У четвер минулого тижня Президент відчитав представникам преси табелю нових варстатів праці за стейтами, що їх створить той магічний економічний плян. І так, наприклад, Ню Джерзі дістане 100,000 нових варстатів праці, Каліфорнія 1,900.000 варстатів, Фльорида 1 мільйон і т. д.

Республіканські конґресмени й сенатори — читаємо у тому повідомленні — не гаяли часу та негайно заперечили оптимістичне твердження урядових чинників: ніхто з американських громадян, без уваги на партійну приналежність і підхід до теперішньої президентури, не бажає провалу економічного пляну Президента, бо жертвою впав би народ, пересічні громадяни. Але це явище без прецеденту в історії Америки, щоб ще на сьомому місяці після заприсяження нового Президента продовжувати пропаґандивну кампанію задля приєднання собі симпатій широких верств народу. І ця нова методика праці не дає позитивного висліду бо викликає реакцію, яка орудує зовсім іншими, холодними цифрами й заганяє Уряд на оборонні позиції. То навіщо розголошувати, що поверх 8 мільйонів нових варстатів праці будуть створені та яких покищо ще нема? Щогірше — із телевізійних екранів лунають сумні вістки не про зменшення, а збільшення безробіття у різних стейтах, особливо у великих стейтах Ню Йорку й Каліфорнії, і тих середніх стейтах, у яких Пентаґон драстично зредукував замовлення краму на військові цілі.

Саме тепер йдуть наради у Конґресі над вирівнянням різниць у підході до бюджету Палати Репрезентантів і Сенату. Проблема стосується редукції, 3,500,000,000,000 дефіциту державного бюджету. Той астрономічний дефіцит став причиною інфляції, коливання вартости доляра й інших економічних лих. Під кінець минулого року було в Америці 7.5 відс. безробітних, які користувалися допомогою від Соціяльного забезпечення. Билл Клінтон виграв президентські вибори завдяки двом чинникам:) зосередженню своєї виборчої пропаґанди на проблемі економіки і 2) масі обіцянок, що їх робив усім і вся, без задуми, чи можна буде здійснювати їх. Між отими обіцянками було теж запевнювання, що він, Клінтон, має такий економічний плян, який створить мільйони нових варстатів праці і зліквідує не тільки дефіцит державного бюджету, а й безробіття. Лихо в тому, що одно одному перечить: ліквідуючи чи бодай зменшуючи дефіцит бюджету, скреслюється головно видатки на зброю, бо Пентаґон в Америці, де існує вільний ринок опертий на приватній власності, приватній ініціятиві й суперництві та купецькій калькуляції, щоб продукувати тільки крам, який ,,виплачується"; єдиним великим державним контрактором був саме Пентаґон. Припинювання замовлень Пентаґоном створило сотні тисяч безробітних і здобута ощадність держави проблематична, бо тій новій масі безробітним треба платити відшкодування від соціяльного забезпечення і перевишкіл їх на працю у мирному ужитковому промислі теж коштуватиме.

Теорія не покривається з практикою. Президент Клінтон намагається уздоровити економіку різними новими податками, апелюючи до патріотизму, який вимагає пожертви. Дуже рисковне лікування. І покищо обіцяні мільйони нових варстатів праці лише на папері.

Володимир Романюк,
Україна

ГОДИНА З ПОСЛОМ ЗСА В УКРАЇНІ Р. ПОПАДЮКОМ

—Нинішнє становище України в геополітичному, економічному та ряді інших аспектів не може залишити байдужим жодного українця. Отримавши інформацію про те, що амбасадор ЗСА в Україні Роман Попадюк матиме коротку візиту на Прикарпатті, автор цих рядків не пропустив нагоду, щоб не перевести з ним розмову.

I

П.: — Першим питанням, яке я задав амбасадорові під час годинної розмови в бюрі недавновідкритого Спільного українсько-австрійсько-американського підприємства в Івано-Франківському ,,АУСКОПРУТ", було про мету його візити на Прикарпаття.

В.: — Для мене, як для американського посла в Україні, — сказав Роман Попадюк, — дуже важливо познайомитися з проблемами, які є в областях нашої держави, отже, мені потрібно перевести розмови з місцевими керівниками.

Попередньо я побував у областях східнього та південного реґіонів, а останньо відвідав Львів, Золочів, і нині, після розмови з керівництвом Івано-Франківщини, вирушаю в Закарпаття. Серед інших питань досліджую можливості для американських підприємців у співпраці з українською економікою, поскільки це може бути дуже корисне не лише для України, а й для американських бизнесменів та підприємств.

— Ми поставили собі метою поширювати зв'язки ЗСА з Україною. Найтісніші контакти між нашими країнами можуть вив'язатися, передусім, в економіці. Ось з такою метою я і є тут нині.

П.: — Як ви оцінюєте політичну, економічну, релігійну обстановку в Україні?

В.: — Питання досить широке, і почну, мабуть, з відповіді на останнє. Тут є складна ситуація. Маю на увазі, що ведеться трохи сварка за приміщення, церкви, майна тощо. Я був би дуже радий, якби це все чимскоріше поладналося. Бо чи то католики, чи православні — то всі українці, і потрібно їм єднатися, треба бути з'єднаними, поскільки українці з історії знають: якщо немає між ними єдности, то будь-який ворог може користати з того. Переконаний, що в наших силах є вирішити все цивілізовано, мирним шляхом злагоди. Бачу, що справа тут іде до кращого: представники різних релігійних конфесій знаходять спільну мову. І це, мабуть, тому, що люди бачать: іншого виходу, як згода, для нас немає.

Що стосується економіки, то це можна зв'язати разом. Про те, що Україна економічно падає, зрозуміло кожному, і я тут також про це відкрито кажу, так само, як це визнає український Президент і весь народ.

Україна почала свої перші кроки на шляху волі та незалежности. На мою думку, ці кроки слід прискорити. Вважаю, що Президент України, її уряд прагнуть ці кроки робити впевніше, але ще належить переконати в неминучості цього українську Верховну Раду.

Їздячи по всій Україні, я переконуюся, що народ ваш талановитий, заохочений до праці, земля родюча, ресурси дуже багаті, і перспективи, тим самим, величезні. Залишається, на мій погляд, надати людям охоту та можливості для високопродуктивної праці. Україна вже вільна майже два роки, і хоч я розумію, що то треба йти вперед поступово, — потрібно дати людям надію в тому, що є вироблений плян, конкретний напрям для руху вперед.

Дуже важливо, щоб нині український Уряд сильно, відверто став за реформи і щоб починав здійснювати закони в цьому напрямку. То був би найкращий приклад у переконанні народу. Однак, застерігаюся: то є внутрішня справа українців, і я, як дипломат і чужинець, до цього не можу втручатися, а ділюся тут своїми особистими, як людини, думками.

Стосовно політики, то тепер справи тут виглядають дуже гарно. Деякі люди нарікають, що в Україні нині наплодилося багато різних партій; критикують, що ті партії сперечаються, а то й сваряться між собою. Ну, а в Америці, якій вже 217 років, що — не було на початках суперечок і сварок? Хочу сказати, що навіть такий обмін думками — це вже є добре.

Непотрібно нікому рота закривати. Нехай люди говорять, що хто хоче, якщо, звичайно, це не закликає до серйозних заворушень чи й, не дай нам, Боже, війни. Хто хоче стати на вибори — хай стає. Хоче голосувати за такого — хай голосує за такого, за іншого. Це показує державі, що ліпше висловити ті надії, ті клопоти й гризоти, замість братися за зброю. Словом, вести дискусію, критикувати — це можна і треба робити.

Я бачу, що й у пресі тут пишуть, що хто хоче, що можна вийти на майдан і говорити, що хочеш. Наприклад, під час мого перебування у Львові я також вийшов на майдан, де мене оточили деякі, що пізнали, і відразу ми вели бесіду про політику українську та американську. Ми подискутували відверто і мирно розійшлися. Що ж у цьому поганого? Впевнений, що людей непотрібно боятися, а треба до них іти, говорити з ними, вислуховувати правду, якою б вона часом не була гіркою.

П.: — Ви згадували вище про ваші відвідини півдня України. В січні цього року, наскільки відомо, ви відвідали також Крим, де зустрічалися з головою Верховної Ради республіки Миколою Багровим, представником Президента Іваном Єрмаковим, командувачем Військово-Морськими Силами України Борисом Кожином. Хотілося би знати, чи, на вашу думку, сталися там за цих п'ять місяців якісь зрушення до кращого в розв'язанні проблем півострова?

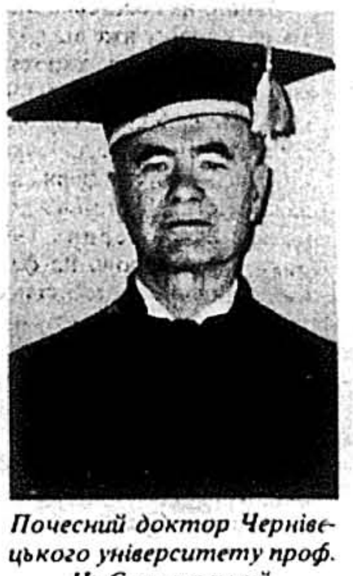
В.: — Я добре розумію проблему, що там існує, бо вона торкає цілу Україну. Моє враження таке. В Криму я мав розмови не тільки з українцями, що проживають там, але й з представниками національних меншин, які там є. Переконаний, що люди там хочуть мирно жити. Їх турбує тільки одне: економіка. На мою особисту думку, як було би ліпшим економічне становище, то відпали б і проблеми політичні.

Продовження буде.

Проф. Ц. Суховерський — почесний доктор Чернівецького Університету

„В Україну ідіть діти, в нашу Україну..." Ці закличнo-настановчі слова геніяльного сина українського народу, батька української нації Тараса Шевченка сьогодні, як ніколи, актуальні. Україна, скинувши з себе ненависне ярмо чужинецького гніту, радо приймає у щирі обійми рідних синів, які в часи страшного лихоліття змушені були еміґрувати до вільного світу, змужніли там, збагатилися досвідом державотворення й тепер, як справжні патріоти допомагають матері-страдниці утвердити незалежність. До когорти таких довголітніх незламних борців за волю й щастя України належить і уродженець Чернівців проф. Целестин Микола Суховерський. Людина поважного віку (у травні йому виповнилося вісімдесят), яка ще з шкільних років розпочала свою активну діяльність в українському націоналістичному русі й упродовж усього життя не припиняла її, могла б тепер, коли Україна, нарешті, здобула жадану незалежність, насолоджуватися перемогою й цілком заслужено спочивати на лаврах. Та не такий характер у проф. Суховерського. Як тільки стали безпечні (для таких діячів, як він) поїздки на рідну землю, Микола Суховерський залишив обжиті місця в Канаді й надовго вирушив до отчого краю. Він побував у центральній і східній Україні, агітував за референдум, допомагав готувати й проводити його, щиро вболівав, аби перемогу здобули демократичні сили...

Поїздки, зустрічі, розмови, дискусії... Ними ущерть заповнені будні проф. Суховерського і на цей раз, коли знову приїхав на рідну Буковину. І найбільш пам'ятні з-поміж них ті, що проходили в авдиторіях, кабінетах і залях його рідного університету, який він закінчив 1937 року і до якого й донині не втратив своїх найкращих почуттів. Тож закономірно, що й alma mater відповіла своєму синові тим же. І саме тут 4-го червня відбулася одна з найпам'ятніших подій у його житті...

Почесний доктор Чернівецького університету проф. Ц. Суховерський.

Засідання вченої ради Чернівецького державного університету відкрив її голова, ректор проф. Степан Костишин, який сказав: „Шановні члени вченої ради! На порядку денному нашого засідання сьогодні одне питання: присвоєння звання почесного доктора Чернівецького державного університету професорові Целестинові Миколі Суховерському, випускникові нашого університету 1937 року.

Думаю, в цій авдиторії немає потреби детально розповідати про життєвий шлях професора Суховерського. Ми всі добре його знаємо. Але хочу зупинитися лише на одному — освіті, яку здобув наш вельмишановний земляк. Пан Целестин Микола закінчив у Чернівцях гімназію, університет, в 1939 році тут же отримав докторат з політично-економічних наук. Згодом закінчив кореспонденційний курс менеджерства в Торонтонському університеті, а пізніше отримав диплом маґістра бібліотекарських наук у Вашінґтонському університеті. Пан Суховерський протягом усього життя вірою і правдою служив рідній Україні, невтомно боровся за її державність".

Проф. С. Костишин коротко розповів про науково-педагогічну діяльність професора Суховерського і повідомив, що докторат разом із деканами факультетів, оцінюючи заслуги нашого земляка, пропонує присвоїти йому звання почесного доктора університету.

— Знаю професора Суховерського давно, — сказав у своєму виступі декан історичного факультету Юрій Макар, — Це чесна, принципова людина, активний громадсько-політичний діяч, здібний вчений. Я мав нагоду слухати його цікаві, глибокоарґументовані доповіді і виступи на наукових конференціях, на зустрічах із викладачами і студентами нашого факультету. Всі сприймали їх зацікавлено, з піднесенням, бо говорив пан Микола щиро, схвильовано, по-справжньому вболіваючи за долю України. Професор Суховерський справді доклав багато зусиль, щоб наша земля стала вільною, а народ український мав свою державу. Напередодні і під час проведення референдуму він напружено й цілеспрямовано працював серед наших земляків, розповідав про здобутки демократії в цілому світі, про ті перспективи, які чекають Україну, коли вона стане вільною. Вважаю, що професор Суховерський цілком заслуговує, аби присвоїти йому звання почесного доктора нашого університету.

— Вельмишановні члени нашої ради! — звернувся до присутніх декан педагогічного факультету Іван Руснак. — З професором Суховерським я познайомився лише два тижні тому, але й за цей короткий час переконався, що ця людина — щирий патріот України, палко любить рідний край, дбає про його розвій, словом і ділом допомагає становленню молодої української держави. Пан Микола цими днями зустрічався з викладачами й студентами нашого факультету, вчителями области, які підвищують свою кваліфікацію у нашому університеті, щиро ділився своїми міркуваннями щодо навчання й виховання майбутніх громадян України, розвитку її освіти. Зустрічі ці проходили цікаво, в задушевній атмосфері, нерідко відбувалися дискусії. Я переконався, що професор Суховерський — високоерудована людина, яка вміє арґументувати свої думки, вміло відстоювати їх, тактовно переконувати своїх співбесідників у правильності власної точки зору, власної позиції. Вважаю, що його невтомна боротьба за вільну Україну, подвижницька праця на благо рідного народу заслуговує відзначення високим званням — почесний доктор Чернівецького університету.

Ректор університету проф. С. Костишин вніс дану пропозицію на голосування. Рішення приймається одноголосно і під оплески присутніх у залі він вручає схвильованому, усміхненому проф. Суховерському диплом почесного доктора, накидає на плечі мантію, а студенти дарують йому квіти.

Н.Н.

„Мусимо..."

(Закінчення зі стор. 1)

довір'я. А тепер того дуже треба, бо міліція має величезну роботу з кримінальністю, яка виросла зі застрашуючою швидкістю.

Тут дістаємо потвердження того, про що пише тепер широко преса в Україні, а це про число злочинних убивств, що в самому Києві виносить пересічно 10—12 кожної ночі, про наркоманію, про поширення порнографії та всі ті „блага" Заходу, що тепер перекинено на країни, які належали до СССР.

Тому курси, що їх веде полковник І. Раковський, досвідчений довгими роками праці та досвіду в ЗСА такі важливі, як взагалі допомога із ЗСА.

— Як добре — каже І. Раковський — що маємо вже декількох професіоналів у цих ділянках, українців, тут на місці, чи в Европі і вони з такою охотою і завзяттям включилися у допомогу та вишкіл своїх молодих у кримінології товаришів з України. Мусите знати, що тепер вже вдруге приїдуть до Чикаґо на чотиритижневий перевишкіл чи дошкіл чотири майбутні старшини два із міліції і два із Служби Безпеки, що сьогодні відповідає своїми завданнями нашому Еф-Бі-Ай у боротьбі зі злочинністю. Їхній приїзд та перебування завдячуємо нашому широко відомому добродієві пасторові Ярославові Шепелявцеві, що через свою евангелицьку організацію „Думки про віру" улегшує такий приїзд. Незвичайно помагає Андрій Дурбак, що є майором поліції в Чикаґо і тому саме туди приїздять наші „учні", але інші українці також включилися в цей вишкіл як ось Павло Хиляк, що є директором міжнародної програми в університеті, Ігор Новоженюк, що працює в Ню Йорку в державній адміністрації поборювання наркотиків, як і члени американської амбасади Богдан Мізак, що таки на місці в Україні організує вишколи для поборювання торгівлі та вживання наркотиків. Як бачите українці стараються своїм досвідом де можуть допомогти.

Тепер ви приїхали сюди на літні місяці, — а які дальші пляни вашої діяльности?

— Пастор Я. Шепелявець і я плянуємо перевести в наступному році міжнародну науково-практичну конференцію з питань боротьби з організованою злочинністю, наркоманією і наркобізнесом. Ця конференція мала б бути під керівництвом Міністерства Внутрішніх Справ України. Крім того пляну, що має здійснитися у травні працюємо над тим, щоб створити якнайскорше Фонд допомоги родинам загиблих в боротьбі зі злочинцями членів міліції, які, як досі, залишаються без фінансових засобів. Поруч із тим благородним наміром хочемо тепер відновити в ЗСА асоціяцію українців, що є при службі безпеки і поліції, бо зорганізовано можна буде більше зробити, як поодиноко, для України. А я сам пляную осінню повернутися до Києва, щоб далі передавати своє знання молодим адептам міліції — мусимо спільно якось побороти цю хвилю, що залляла тепер нашу Україну, а перед усім рятувати від наркоманії та злочинства молоде покоління, на яке покладаємо так багато надій.

Американський ...

(Закінчення зі стор. 1)

дає Записки НТШ. Інститут для історичних дослідів існує від 1992 року, побудований на зразках подібних інститутів в американських університетах і його директором є молодий історик Ярослав Грицак. Ця нова ланка для історичних праць є дуже обіцююча на погляд д-р Б. Ґудзяка. Археологічну комісію веде Ярослав Дашкевич. Займається вона історичними розшуками і видала перше число журналу „Україна в минулому".

Львівський Державний Історичний Архів, в якому працює 72 особи під проводом директора Ореста Мацюка, натрапляє тепер на труднощі з приводу браку фінансових засобів і деякі із готових вже історичних праць не можуть бути видані. Там готові до друку два томи документів про Митрополита Андрея Шептицького. В жовтні минулого року відбулася у Львові конференція архівістів з цілої України.

У журналі крім цієї статті д-ра Б. Ґудзяка поміщено список науковців, що зараз працюють в рядах Ради міжнародної виміни і наукових дослідів. Над проблемами Росії працює 39 науковців, над українськими питаннями - три.

Незрячий кобзар співав про голод

Почалося з концерту капелі „Карпати", який я слухав з проф. В. Гарасименком і кобзарознавцем Богданом Жеплинським.

Ми слухали цей концерт, немов зачаровані, бо хоч керівником був хормайстер Ярослав Мелех, насправді все йшло під батутою художнього керівника незрячого Юліяна Вовка. Ми прослухали двогодинний концерт, який був присвячений мені, відбули розкішне прийняття і поїхали до кобзарознавця Б. Жеплинського.

Дім Б. Жеплинського є центром збірок кобзарських документів з різних часів. Переглядаючи його величезний архів, ми зупинилися на незрячому кобзареві Михайлові Башловці, який оповідав і співав пісню про голод, яку він склав у 30-их роках.

„Якось за порадою кобзаря Михайла Полотая, — розповів Б. Жеплинський, — ми вибралися відвідати київського незрячого кобзаря Михайла Башловку. Як сьогодні пригадую, це було 1968 року. До речі, народні кобзарі вже не раз розказували мені про цього кобзаря, характеризуючи його як найбільш плідного незрячого кобзаря. Наша перша зустріч з кобзарем відбулася таки в його хаті. Посеред кімнати стояв чималий міх, а довкола нього на стільцях сиділа ціла його родина. У розмові з ним ми довідалися, що народився він 19-го листопада 1924 року на хуторі Макухи Опішнянського району на Полтавщині. Зір втратив уже в дитинстві. Спочатку вчився у школі сліпих в Полтаві, потім у Житомирі, а відтак у Києві. Грати на бандурі почав щойно в 1940 році. В 1944—1945 роках блукав з кобзою по Полтавщині, Харківщині, Київщині і в такий спосіб заробляв на шматок хліба.

В ті роки він складав перші мелодії до свого репертуару — до балади „Ярина" Б. Грінченка, на твір П. Куліша „До кобзи". В 50-их роках брав участь в кобзарському ансамблі М. П. Полотая при Київському товаристві сліпих, де удосконалював гру на бандурі і працював над новими творами.

Зліва: Б. Жеплинський, кобзарі М. Башловка та М. Полотай.

Він складав чудові пісні на власні слова: „Дума про І. Богуна" та ряд творів на слова Т. Шевченка: „Стоїть в селі Суботові", „Сон", а також „Козачий кістяк", „Євшан-зілля". Виконав пісню, пов'язану з важкими споминами про голод, його голодне дитинство. Несміло признався, що постійно мав неприємності через свою пісню, але замовчати це було тяжко"

— Яке враження зробив на вас його концерт? — питаю Б. Жеплинського.

— Коли кобзар скінчив, я довго сидів, вражений страшною жорстокою правдою. А тоді подумав: „Яку відвагу треба було мати, щоб в час репресій скласти такий твір і співати про правду".

В останні роки М. Башловка працював друкарем київської фірми „Світанок", а у вільні хвилини творив, імпровізував. На жаль, в той час його твори не публікувалися. Важкі умови життя підірвали його здоров'я. Він дуже важко пережив гнітучу атмосферу — період застою і занепаду рідної культури.

Помер у молодому віці 30-го квітня 1973 року. Мені вдалося записати його пісню про голод. Можливо, вона наштовхне на певні роздуми дослідників того періоду.

Микола Чорний-Досінчук

ПІСНЯ ПРО ГОЛОД

Комсомольці молоді
Скрізь бешкетували,
Уподібнившись орді,
Мужиків хапали.
Куркулі на Соловках
Швидко опинились,
А тепер середняка
І бідноту громили.
Забирали по селі
Збіжжя до зернини,
Не лишали й для калік,
Навіть для дитини.
Люди вдома й по шляхах
З голоду конали,
А мерців по їх дворах
Ледь живі ховали.
Ми сиділи на печі,
Зляканi й голодні.
Батько, схоплений вночі,
Мучився в холодній.
Та схопилася нараз
З жахом наша мати:
То з сільради йшли до нас
Хліба знов шукати.
Єдиний клунок мені на піч
Вмить мені поклала,
У сліпого ж, певна річ,
Не посміють брати.
Задорожний Олексій,
Катюга проклятий,
Сам поліз мерщій на піч
Клунка віднімати.
Голосила на дворі
У нестямі мати:
„Краще ти мене заріж,
Олексію-кате".
Проминув той час гіркий,
А я ще досі блукаю,
Про страшні події ті
Правду вам співаю.
Знає хутір Макухи,
Знає Полтавщина,
За чиї тоді гріхи
Гинула Вкраїна.
Ми ж усім безвинним жертвам
Голоду страшного
Вічну пам'ять вознесім
До святого Бога!

Ділимося сумною вісткою з приятелями й знайомими, що в Мюнхені після короткої недуги на 85-му році життя відійшов у вічність дня 30-го липня 1993 р.

бл. п. д-р

АТАНАС ФІҐОЛЬ

автор низки наукових праць і співредактор Української Енциклопедії, великий пластовий діяч, сеньйор-пластун куреня Лісові Чорти.

ПОХОРОНИ відбудуться в Мюнхені в четвер, 5-го серпня. СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ в церкві св. Івана Хрестителя в Гантері, в четвер, 5-го серпня о год. 10-ій.

Горем опечалена родина:

син — ЮРІЙ з дружиною
брат — о. ВОЛОДИМИР
сестри — НАТАЛІЯ й ДАРІЯ з родиною
братова — ЯРОСЛАВА з дітьми й внуками
НАТАЛІЯ з ГАЛУЩИНСЬКИХ-МАКАРЕВИЧ з мужем, дітьми й внуками
дальша родина в Україні й діяспорі

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці

ділиться болючо-сумною вісткою з членами й українською громадою, що 30-го липня 1993 р. у Мюнхені на 85-му році життя помер

бл. п. д-р

АТАНАС ФІҐОЛЬ

засновник і перший голова Фундації Енциклопедії Українознавства, дійсний член Історично-Філософічної Секції Наукового Товариства ім. Шевченка, ініціятор Енциклопедії Української Діяспори, близький і довголітній співробітник проф. Володимира Кубійовича, видатний пластовий та громадсько-політичний діяч.

Синові, братові о. В. Фіґолеві, родині покійного висловлюємо глибоке співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Управа НТШ

Ділимося сумною вісткою, що в п'ятницю 30-го липня 1993 р. відійшов у вічність на 74-му році життя наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДО

бл. п.

ДМИТРО ХРОМЯК

ур. в Лискові Україна

Залишив в смутку:
дружину — ІВАННУ
сина — СТЕФАНА з дружиною
дочок — ОЛЮ з мужем
— АНЮ ДЖУЛЯН з мужем
— І МАРУСЮ
восьмеро внуків
кузина — ВАСИЛЯ ХРОМЯКА у Філядельфії
і в Україні:
стриєчні діти — ФЕДЬО І ГАНЯ
та близчу і дальшу родину

Тлінні останки спочинуть на цвинтарі св. Йосифа у West Roxbury, Mass.

З невимовним жалем ділимося сумною вісткою з приятелями і знайомими, що у четвер, 24-го червня 1993 р. з волі Всевишнього відійшов у вічність

бл. п.

МИХАЙЛО ХИТРА

ПАНАХИДА була відправлена в неділю 27-го червня 1993 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Юніон, Н.Дж.

ПОХОРОН відбувся в понеділок 29-го червня з похоронного заведення до церкви св. Володимира в Елизабет Н.Дж., а відтак на цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Залишені у глибокому смутку:
дочки — НАТАЛІЯ РИБАК з чоловіком БОРИСОМ
— ХРИСТИНА КІНАЛЬ з чоловіком ЮРІЄМ
внуки — МАРКІЯН І КСЕНЯ РИБАК
— УЛЯНУ І ЮЛІЯНА КІНАЛЬ
сестри — СТЕФАНІЯ з родиною в Польщі
— КСЕНЯ в Україні
шваґрова — АННА ХИТРА з родиною в Україні
свати — ГРИГОРІЯ І СТЕФАНІЮ РИБАК
— д-ра ВАСИЛЯ І СЛАВУ КІНАЛЬ
та близча і дальша родина у ЗСА, Канаді Польщі й Україні.

Замість квітів родина просить складати пожертви на СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД ім. МИХАЙЛА ХИТРА у кредитівці в Елизабет, Н.Дж.

Michael Chytra;
Ukrainian Education Award No 700
c/o Self Reliance Federal Credit Union
310 Washington Avenue
Elizabeth, New Jersey 07020
(908) 289-5554

У сороковий день відходу у вічність будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

у вівторок, 3-го серпня 1993 р. в церквах:
Св. Володимира, Елизабет, Н.Дж. год. 8:30 ранку
Пресвятої Тройці, Керговксон, Н. Й. год. 8:00 ранку

Про молитви за упокій душі покійного в цей день просить горем опечалена родина

УРЯД БРАЗИЛІЇ, КОТРА Є тепер рекордсменом інфляції, вдався до грошової реформи. Відповідно до указу президента Ітамара Франку, національна грошова одиниця крузейру позбудеться трьох останніх нулів і відтепер буде називатися „крузейру реал", тобто реальний крузейру. Тільки за останній тиждень курс крузейру на „чорному ринку" впав до рівня 76,000 за 1 дол. ЗСА. Темпи інфляції досягали 32 відсотків на місяць. Ціни за останні 12 місяців збільшилися на 1,565 відсотків. Крузейру реал стане п'ятою грошовою одиницею Бразилії за останні п'ять років.

Пам'яті...

(Закінчення зі стор. 2)

биця „Молитва Катерини" для симфонічної оркестри, дитячого хору і декляматора, у якому текст читала його авторка Катерина Мотрич. Як ніколи раніше, був сильним склад виконавців, серед яких Київський дитячий хор спеціяльної музичної школи-десятирічки ім. Миколи Лисенка, камерний хор „Глорія" Львівської організації Спілки композиторів України, заслужена хорова капела „Трембіта", Львівська камерна оркестра Вищого музичного інституту ім. М. Лисенка, симфонічна оркестра Львівської філармонії, солісти Т. Веркіна (сопрано), О. Ленишин (сопрано), С. Мамчур (сопрано), С. Степан (баритон), В. Навроцький (бас), К. Сятецький (тенор) та інші. Блискуче володіння інструментами, глибоке розуміння задуму авторів, власне філософське осмислення складних сучасних музичних творів задемонстрували Марія Крушельницька (фортепіяно), Ференц Балог (флейта), Йожеф Ермінь (фортепіяно) та Вадим Червов (віолончеля).

Виконання останніми дуже складного твору Ю. Ланюка „Соната чекання" взагалі можна вважати бездоганним. Дириґування також було на належному рівні майстерности, що засвідчує перелік осіб, які стояли за пультом — М. Скорик, І. Карабиць, М. Кулик, Я. Гнатовський, В. Дашак, Р. Филипчук, І. Юзюк. По закінченню програми Іванна та Мар'ян Коць вручили композиторам відзнаки. Серед нагороджених — львів'яни Микола Колесса, Мирослав Скорик, Віктор Камінський, Богдан Янівський, Юрій Ланюк.

Попри високопрофесійний рівень концерту-конкурсу у Львові заля не була переповнена слухачами. Які причини цього — недостатня реклама, незрозуміла байдужість професіоналів-мистців до свого фаху чи недостатній рівень загальної культури пересічного обивателя, для якого твори, що виконувалися, були зависокою матерією, важко сказати. Мабуть, все разом, а ще важке фінансове становище, у якому ми часі опинилися. Шкода лишень, що мистецька музична молодь Львова не використала шансу долучитися до справді високого мистецтва.

Концерт-конкурс, що відбувся у Львові, не є чисто мистецькою подією. Біль і скорбота, пам'ять про більше як вісім мільйонів замордованих Москвою у 1933 році мучеників повинна бути вічно з нами. Олександр Олесь писав:

Коли б ми плакати могли,
Які б річки з очей незрячих,
Які б річки із ліс гарячих
По Україні потекли!
Коли б ми плакати могли...

Сьогодні ми, слава Богу, можемо плакати, не ховаючись, відкрито. Але це не повинні бути сльози розпачу, безнадії і помсти. Наші сльози мають стати сльозами скорботи, пам'яті і застороги для того, щоб берегли ми нашу покищо не дуже міцну державу, працювали над її розбудовою, щоб усвідомили, нарешті, що лишень вона одна, самостійна соборна Україна, є гарантією існування нашого народу в цілому і кожного з нас зокрема, його складової частки.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Спортовці України у Баффало, Н. Й. ЗСА

Золоті медалі

Тетяна Лисенко	(гімнастика)	3 медалі
Наталка Калініна	(гімнастика)	3 медалі
Людмила Стовбчата	(гімнастика)	1 медаля
Ірина Парахневич	(гімнастика)	1 медаля
Уляна Ковейчик	(гімнастика)	1 медаля
Ігор Коробчинський	(гімнастика)	1 медаля
Сергій Голубицький	(фехтування)	1 медаля
Вадим Колесник	(молот-атлетика)	1 медаля
Олександер Клименко	(ядро-атлетика)	1 медаля
Леонід Шапошников	(веслування)	1 медаля
Ігор Могильний	(веслування)	1 медаля
Костянтин Проненко	(веслування)	1 медаля
Антон Продан	(веслування)	1 медаля
Світлана Бондаренко	(плавання)	1 медаля
Разом		18 медалей

Срібні медалі

Світлана Бондаренко	(плавання)	1 медаля
В'ячеслав Валдаєв	(плавання)	2 медалі
Людмила Стовбчата	(гімнастика)	2 медалі
Ольга Леоненко	(10 км-хода)	1 медаля
Разом		6 медалів

Бронзові медалі

Павло Хникин	(плавання)	1 медаля
Людмила Стовбчата	(гімнастика)	2 медалі
Олександер Богданов	(десятизмаг)	1 медаля
Роман Володьків	(стрибки у воду)	2 медалі
Руслан Степанов	(стрибки у висоту)	1 медаля
Лариса Григоренко	(стрибки у висоту)	1 медаля
Ігор Коробчинський	(гімнастика)	1 медаля
Разом		9 медалів

УСЦАК — ФОНД ДЛЯ ВІДРОДЖЕННЯ СПОРТУ В УКРАЇНІ

(Список жертводавців від 16-го лютого до 1-го липня)

500 дол.: кредитова кооператива СУМА в Йонкерсі, Н.Й.; **400 дол.:** СК „Крилаті" в Йонкерсі, Н.Й.; **300 дол.:** 4-ий Відділ Організації Оборони Лемківщини в Картереті, Н.Дж.; **250 дол.:** Роман Квасовський; **200 дол.:** Юліян Залізняк, Роман Глушко, Дмитро Івасютин, Степан Гаврилюк, Семен Ривак, Василь Кравець, Юрій Ковальчик; **150 дол.:** д-р Ярослав Рожанковський; **100 дол.:** Володимир Козіцький, Петро Глушко, Мирон Дашко, Мирон Періг, Микола Сидор, Ярослав Палилик, Петро Дуда, Орест Козіцький, Степан Гованський, Роман Козіцький, Володимир Уздейчук, Михайло Терлецький, Володимир Щур, Любомир Щур, Ярослав Кіщюк, Святослав Коцибала, Андрій Стахів, Микола Невмержицький, Мирослав Климко, Ярослав Кіщюк мол., Осип Дашко, Перро Шкафаровський, Теодор Гошко, Василь Коцур, Петро Русинко, Петро Вариха, Микола Кулинич, Осип Щур, Михайло Корень, Тарас Щур, Ричард Котелець, Андрій Ціховляс, Василь Закотиря, Осип Гац, Василь Іванчишин, Михайло Барна, Теодор Коцур, Богдан Ковалик, Михайло Халанич, Ігор Макаренко, Борис Макаренко, Йосиф Дудар, Іван Палій, Теодор Корінь, Ярослав Горбачевський, Андрій Куцина, Михайло Глушко, Андрій Бурчак, Осип Сташків, д-р Богдан Шебунчак, Зенон Масловський, Микола і Надія Кунинські, Дмитро Яджин, д-р Роман і Наталія Кравчуки, д-р Андрій Згута (в сл. п. Марії Сольчаник), Ярослава Ярошевич, Петро Гованський, Ярослав Говикович, Михайло Кулій, Е. Держко, Вячеслав Цетенко, Юрій Храневич, Стефанія Пришляк, Сидір Новаківський, Осип Сташків, Роман і Марія Балтаровичі, Михайло Коцур, Володимир Воловодюк; **75 дол.:** Теодор Коваль; **50 дол.:** Роман Ракочий, Ольга Дубик, Володимир Вовк, Степан і Євгенія Кікти, Роман і Лена Іваницькі, Петро Байко, д-р Ярослав Остап'юк, Ольга Сушко, Мирон і Марія Ґрам'яки, Дам'ян Поритко, 57-ий Відділ ОЧСУ, Відділ УККА в Норт Порті, Фла., Іван Бутрій, Дмитро Пилипець, Степан і Катерина Качмарські, Ольга і Юрій Пастернаки, Василь Процик, Б.О. Козак, збірка на поминках по сл. п. мгр М. Гаврилюка, Мартин Солонинка, д-р Юрій Русин, Любомир Лямпіка, Богдан Бойчук, Марія Ревакович, Степан Гук, Володимир і Марія Вовки, д-р Олександер Клос в сл. п. Марії Сольчаник; **35 дол.:** Надія і Степан Ґробельські; **30 дол.:** Павліна і Михайло Кошицькі; **25 дол.:** Ярослав Гупало, Богдан Похмурський в св. п. Марії Дейчаківської, Стефан Ґоляш, Мирон Масловський, Любомира Шеремета, Іван Росул, Осип Росул, Володимир Грицин, Олег Т. Ратич, Микола Кавка, Іван Косович, Оля і Петро Петрочки, Анна і Іван Лобіви, Орест Лоцінський, Володимир Купецький, Петро Карпів, Мирон Шарко, Д. Ігор Амбрусяк, Стефан Кецик; **20 дол.:** Ярослав Качай, Михайло Коваль, Володимир Гринків, Іван Жила, Іван Романяк, Лев Кусяка, Михайло Лисак, Іван Лучканич, Григорій Цебрій, Стефан Зенчак, Марія і Сидір Тим'яки, В. і А. Бабчуки, С. Двояк, Василь Тимочко, Петро Королишин, М. А. Микитчак, Франко Вірстюк, Михайло Кобрин, І. Тащук, Йосиф Пантелюк, Мирон Радзикевич, Іван Додсон, Володимир Савків, П. Пришляк, Микола Ціко, Віра Яворська, М.В. Сірий, Зенон Баган, Євген Л. Кузь; **18.29 дол.:** О. Сташків і І. Стефуришин; **15 дол.:** Анастасія Волкер, М. Мартиненко; **10 дол.:** Д. Сулима, П. Добрянський, Н. Мандрусяк, І. Олійник, В. Гапачило, Т. Яковина, Д. Белей, М. Береза, О. Дикий, М. і М. Прибильські, М. Скірка, С. Спас, І. Є. Федак, Р. Боєр, А. Кучкуда, І. Савка, С. Коцелко, М. Стефанишин, П. Бойчук, А. Бриславська, В. Познаківський, Т. Швабінський, В. Михальчук, Г. Дніпренко, І. Смолинець, П. Грант, В. Біляк, д-р Ю. Сілецький, О. З. Кашицький, І. А. Гомик, А.А. Качала, Р. Романишин, А. Черняк, М.О. Корній, З. Чорній, Л. Арвін, Є. Савчин, В. Надозірний; **5 дол.:** О. Бісик, А. Кравчук, К. Курнявка, А. Ґой, П. Процик, І. Павлічко, Васинчук, П. Бабірад, Г. Балінт.

Щиро дякуємо всім жертводавцям, а головно невтомним ентузіястам українського спорту: організаційному референтові УСЦАК і активістові СК „Крилаті" Романові Глушкові за проведення збірки на терені Йонкерсу, Н.Й., на суму 7,000 дол., секретареві УА СТ „Львів" — Клівленд Іванові Росулові за проведення додаткової збірки на суму 265 дол., Іванові Бутрієві з Воррену, Миш., який на прохання В. Кізими, перебуваючи на вакаціях в Норт Порті, Фла., зібрав 1,611 дол. Щиро вдячні голові Делеґатури УСЦАК — Захід Володимирові Кізимі за проведення збірки на терені Дітройту на суму 1,000 дол.

Просимо ласкаво далі слати пожертви на „Фонд відродження спорту в Україні", бо за „плечима" — зимова Олімпіяда в 1994 році, а відтак літня Олімпіяда в 1996 році в Атлянті. Нашим обов'язком є допомогти фінансово, щоб Україна могла вислати найкращих своїх репрезентантів на ці дві Олімпіяди!

Просимо висилати чеки на: USCAK — Fund for Rebirth of Sports in Ukraine. 680 Sanford Ave., Newark, N.J. 07106.

ВИЯСНЕННЯ

До Управи Шкільної Ради надходять численні запити про участь Шкільної Ради у Світовому з'їзді українського вчительства, що має відбутися в Києві в серпні 1993 року.

Подаємо до загального відома, що плянований з'їзд — це з'їзд Спілки Українських Професійних Учителів (переважно затруднених не в українських школах), головою якої є Зиновій Квіт.

З огляду на це Шкільна Рада й не бере участи в плянованому з'їзді, бо це є світовий з'їзд окремої організації, а не з'їзд українського вчительства.

Управа Шкільної Ради в Америці